

SCHOOORLSE BERICHTEN

zomer 2018

INHOUD

Bezinnen

Bespiegelen & verdiepen.

- 4. Ochtendgebed
- 18. Psalm 133
- 31. Ochtendgebed
- 38. Nr. 8 uit de schoolbundel
- 43. Ochtendgebed
- 48. Avondgebed

Dienen

Geen woorden, maar daden

- 3. Dichterbij
- 11. Douchen met de deur dicht
- 51. SSVS, praktische info

Vermaken

Voor iedereen jong van geest.

- 10. Kleurplaat & labyrint
- 14. Zakdoekjes in het zand
- 32. De zwarte raaf
- 36. Speurtocht
- 44. Dopersduin in je broekzak

Ontspannen

Neem de tijd, de ruimte en de plaats.

- 8. Rust in het labyrint
- 22. Vegan silken tofu chocolademousse
- 45. Bewustwordingswandeling

Ontmoeten

Treffen, leren, kennen.

- 6. Beweeg iets. Wees een beweger.
- 12. Verliefd op Dopersduin 1/3
- 21. Gateway to freedom
- 24. In de tijd van Rik Wagenaar
- 28. Hoedje van papier
- 34. Verliefd op Dopersduin 2/3
- 40. Een buitenschoolse vrijwilliger
- 46. Verliefd op Dopersduin 3/3

MAG IK DICHTERBIJ

De 'Schoorlse Berichten' is een begrip voor gasten, vrijwilligers en Vrienden van Dopersduin. Ooit was het een mededelingenblad dat betrokkenen nauwgezet op de hoogte hield van alles wat er met 'hun' huis gebeurde, juist in de tijd na de doorstart in 1995/96... toen alles nog spannend en onzeker was.

In 2013, toen het opnieuw spannend en onzeker was, kregen de Schoorlse Berichten een nieuw uiterlijk, een meer thematische inhoud. Als een cadeautje van het huis en haar Vrienden aan de gemeenschap in en rond dat huis ... verbindend, informerend, bedoeld om de sfeer van het huis te spiegelen.

Nu zetten de Schoorlse Berichten een stap verder... een zomerweek in de vorm van een magazine. Knutsels, verdichtfels, sprookjes,

vieringen, recepten, wandelingen... Heimwee op papier. De Schoorlse Berichten zijn bedoeld om met je mee te gaan, door de week heen, door je verblijf heen, desnoods in je koffer mee naar huis. Of je wordt Vriend van Dopersduin en dan komen de Schoorlse Berichten gewoon bij je thuis, lonkend, roepend, spiegelend: er is een plek waar je thuis bent, ver van huis. Het is alsof het huis zelf, en de Geest die hier waait, en alle mensen die er ooit verbleven en verblijven zachtjes de woorden van de zanger Jeroen Zijlstra* in je oor fluisteren:

Mag ik dichterbij
Mag ik dichterbij
Toe laat me dichterbij
Mag ik dichterbij

Zoeken zul je, vinden zelden,
wie kan ik verstaan
Nooit ben ik zo feilloos aangesproken
Een vogel met een gouden keel
prijst de zomer aan
Zingend is het ijs voorgoed gebroken

Zing mij, zeg mij, ga mij voor
Ik sla jou van een afstand gade
Zing mij, zeg mij,
speel mij jouw geheimen door
Toe, bevestig wat mijn hart al raadde

Mag ik dichterbij

Dichterbij, tot het onder je
huid kruipt en je nooit meer
weg wilt. Of dichterbij, om
daarna weer los te laten en
een ervaring rijker een ander
pad te kiezen. En wie weet
draag je met deze Schoorlse
Berichten een klein stukje
van het huis met je mee,
hart, ziel en handen. Voor
wie dichterbij wil komen:

Wees welkom!

*Zijlstra - Dichterbij, cd: Stel je voor, 2007

'BEWEEG IETS. WEES EEN BEWEGER.'

Van buiten naar binnen met Peter Verhoeven

Booking.com is van oorsprong een kleine Nederlandse onderneming, nu een van de grootste e-commercebedrijven voor reizen. Bij Booking.com werken meer dan 15.000 mensen in 198 kantoren in 70 landen. De klantenservice bedient mensen in meer dan 40 talen. Per dag worden meer dan 1,5 miljoen overnachtingen geboekt via het onlineplatform, van hotels en appartementen tot vakantiehuizen, boomhutten, zelfs iglo's.

'Booking draagt meer dan 135 nationaliteiten in zich. Het is dat gevoel, op de grote internationale bijeenkomsten, waar partners en teams elkaar ontmoeten: dit is de mensheid. Zó is de mensheid. Mensen van zeer verschillende culturen, achtergrond, die samen werken, eten, voelen, soms dansen, elkaar leren kennen. Dat is wat ik wil voor mijn kinderen, dat ze dát meekrijgen. Hoe de wereld is, kan zijn.'

'Natuurlijk hebben we allemaal vooroordelen, daar moet je eerlijk in zijn. Maar ik geloof dat als je veel reist en je echt verdiept in mensen, dat dat je blik verruimt. Je opent je. Je ontwikkelt een open mindset. En daarmee sta je anders in de wereld. Nieuwsgieriger, opener, ruimdenkender. En dan opent de hele wereld zich. Dat is ook de missie van Booking.com: 'Empower people to experience the world'. Ik herken dat.'

'Als jongste lid van het raad van bestuur van Europa's grootste Hotelgroep lag een overstap naar Booking.com niet voor de hand. Hoewel, na jaren van vijf vluchten per week was het idee meer thuis bij de kinderen te kunnen zijn wel aantrekkelijk. Maar vooral: een internetbedrijf

heeft een heel ander soort groei en verandering dan een hotelketen. De uitdaging van een andere manier van kijken, van nieuwe dingen leren. Je moet blijven bewegen. Sommige mensen kiezen voor stilstand in de idee dat dat veiligheid biedt. Maar stilstand is niet veilig: alles verandert, alles beweegt. Het is mooi daarin je eigen beweging te creëren. Dat, en ik kon eindelijk weer eens in een spijkerbroek naar mijn werk.' 'Toch, er zijn altijd risico's als je van bedrijf verandert. Er is een andere cultuur, niemand kent je, je kunt niet terugvallen op eerdere prestaties. Het is normen en stormen, eigenlijk is het een heel vervelend proces. Het is indrukwekkend hoeveel je moet leren, luisteren, aftasten. Wie kun je vertrouwen, wie niet? Zo'n eerste jaar is nooit alleen maar leuk. De oude vertrouwde werknemers kijken naar nieuwkomers van buitenaf met zo'n blik van: 'Wat moet jij nou met je nieuwe ideeën? We doen het toch goed? We zijn toch succesvol?' Het is een kwestie van delen, van je visie delen, je plannen, je enthousiasme. Maar ook van bevestigen, van de tijd

nemen naderbij te komen ... je investeert in de mensen, vooral de mensen met wie je wilt blijven samenwerken.' 'Mensen inspireren mij. Leaders die iets uitstralen, die op de een of andere manier hun blik op de verre horizon hebben gericht en daar iets van een licht zien en dat weten over te brengen. Je moet iets doen waarvan je denkt dat het iets beweegt in de samenleving. Bij Disney was dat makkelijk: je ziet elke dag die kinderen en gezinnen stralen. Maar nu probeer ik de mensen in de wereld dichter bij elkaar te brengen. Letterlijk. En als reizen met ze doet wat het met mij doet, ook figuurlijk. Een open mind'.

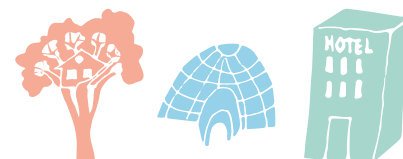
'Er moet een evenwicht zijn tussen het zakelijke en het leven. Ik kan niet alleen maar vergaderen. Op een gegeven moment moet het over het 'echte' leven gaan, anders ga je dood. En de mensen die dat kunnen, ook op een zakelijke bijeenkomst, die raken je. En mensen die je raken blijven je beter bij. En ja, dat is uiteindelijk ook beter voor het zakelijke contact. Natuurlijk.' 'Dat is wel iets wat mij bezig houdt: hoe leer je je kinderen

praten over wat echt belangrijk is? Ik had vroeger catechese en daar ben ik nog dankbaar voor. Het ging natuurlijk allemaal over 'ban de bom' en zo, maar je leerde praten, echte gesprekken voeren: wat roert mij, wat beweegt mij, waar twijfel ik, wat doet die twijfel met mij, waar heb ik het moeilijk mee? Waar is nog ruimte voor dat soort gesprekken? En hoe neem je in dat soort gesprekken ruimte in, hoe laat je de ander ruimte? Hoe leer je dat?'

'Het is van een andere grootte, een andere orde natuurlijk. Maar bij zowel Booking.com als bij Dopersduin gaat het om mensen die met elkaar iets willen en kunnen bereiken. Kun je diversiteit accepteren, in je team, of onder de mensen die hier een week zijn? Hoe ga je daar mee om? Misschien dat er een verschil is in geborgenheid... durf je je twijfels, je zwakheden te laten zien? Ik zou graag meer diepte in willen, meer intimiteit met anderen ervaren, door het oppervlakkige heen breken. Dieper, zieleroeiselen. En ook daar iets bewegen...of misschien bewogen worden.'

'Beweeg iets.
Wees een beweger.'

Peter Verhoeven is Vice President of Partner Services bij Booking.com en verantwoordelijk voor het dienen en uitbreiden van het wereldwijde netwerk van meer dan 1,7 miljoen partners. Eerder werkte hij o.a. bij AccorHotels, Disneyland Parijs, Gran Dorado en Golden Tulip. Hij kent Dopersduin via zijn vrouw Corrinna, die bij ons de receptie en reserveringen runt.

RUST IN HET LABYRINT

Misschien heb je er wel eens een gezien, een labyrint? Je vindt ze soms bij een kerk, in een tuin, op het strand in het zand of met een paar bollen wol onder de bomen in Dopersduin. Of in het klein, een labyrint op papier.

Het labyrint is een eeuwenoud symbool dat je over de hele wereld tegenkomt. Het staat symbool voor de menselijke levensweg. In tegenstelling tot een doolhof, waarin je keuzes moet maken tussen verschillende paden, heeft een labyrint een enkel pad dat de looper langs een aantal wendingen naar het centrum leidt en weer terug naar buiten. In een doolhof verlies je je weg, in een labyrint vind je je weg. Een wandeling door het labyrint is een meditatief moment. De weg naar het midden kun je zien als de weg van het loslaten. Het centrum als de plek van het ontvangen en het nieuwe. Op de weg naar buiten neem je je inzichten mee naar het dagelijks leven. En: ieder ervaart het op zijn of haar eigen manier, er is geen goed of fout.

www.natuurcoachheiloo.nl

Je kunt het labyrint lopen met een vraag die je bezig houdt, een droom, een mantra of gebed. En ook open, zonder vraag. Het kan je inzicht geven in een situatie, helpen los te laten, een bijzondere levensgebeurtenis markeren, en dienen als meditatie. In de hectiek van een week in Dopersduin met veel mensen om je heen kan het lopen van het labyrint je weer even in de rust en bij jezelf brengen.

Een labyrint hoef je niet per se met je voeten te lopen. Voor wie slecht ter been is of wie geen beloopbaar labyrint in de buurt heeft, is het vingerlabyrint een uitkomst. Het werkt heel simpel: met je wijsvinger volg je het pad naar het midden en weer terug naar buiten. Sommige mensen raden aan het met de wijsvinger van je niet-dominante hand te lopen. Hierdoor verloopt het 'lopen' namelijk langzamer en is de concentratie groter.

Probeer het zelf maar eens uit! Ga op een rustige plek zitten met het labyrint* voor je op tafel of op schoot en ga 'lopen'. Je zult merken dat je aandacht als vanzelf naar binnen gaat. Langzaam wordt het stiller in je hoofd...

*z.o.z. voor een labyrint op papier ->

Met dit truukje maak je in een handomdraai je eigen labyrint; reusachtig groot of piepklein.

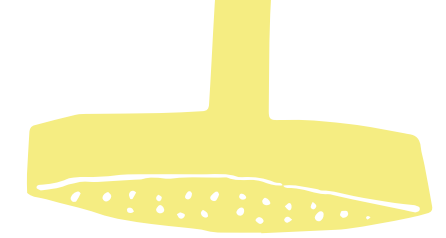

een droom,
een mantra
of gebed

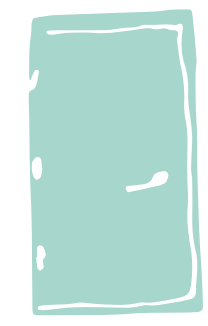

DOUCHEN MET DE DEUR DICHT

Over regels van het huis en alle avonturen die we daarmee beleven...
Over zin en onzin en waarom je toch gewoon de deur moet dichtdoen bij het douchen.

Dopersduin houdt van haar gasten! Gasten zijn het kloppende hart van dit huis, de reden van het bestaan. Wij houden van onze gasten. En natuurlijk houden we onze gasten graag veilig ... en dus investeerden we in een heus brandmeldsysteem. Niet zo één waarbij wij zelf heel hard: 'Brand! Brand!' roepen. Nee, één met toeters en bellen en slow-whoop en wat al niet meer. En dat brandalarm is zó gevoelig afgesteld, dat het zelfs de stoom van de douche al herkent als rook. Ja, wij nemen geen enkel risico met onze gasten. Vandaar dat wij al onze gasten in Slaaphuis 2 en 3 voorhouden: 'Alstublieft, als u vrienden wilt blijven met uw medegasten, douche dan vooral met de deur dicht!'

Want stel nu dat u doucht met de deur open en het brandalarm gaat af, dan heeft u nergens anders tijd voor dan snel een

handdoekje om het kruis te slaan en uw vege lijf naar de parkeerplaats te spoeden, nat en wel. Daar staat dan één van de beheerders of een gastenleiding u op te wachten. En daar druppelen ook al uw medegasten binnen, één voor één. Slaperig, in pyjama, of wie weet ook wel met zo'n handdoekje.

Zie, als er werkelijk brand is, dan zal niemand u uw vroege douchepartij euvel duiden. Maar als blijkt dat men ruw uit de slaap is gewekt omdat u vergat te douchen met de deur dicht...dan heeft u 's ochtends bij het versgeperste sinaasappelsap heus iets uit te leggen. Nog los van het feit dat zo'n handdoekje maar weinig helpt tegen nachtelijke kou.

Dus, als uw medegasten en uw eigen gezondheid u iets waard is...douché dan met de deur dicht.

DRIELUIK VERLIEFD OP DOPERSDUIN

DEEL 1 Janny & Goos

Het was de zomer van 1999. "Dat is vast en zeker iets voor jou." Janny kreeg van een vriendin een telefoonnummer van een vakantiehuis in Schoorl. Een paar weken later was ze er een weekend te gast met haar zus Willie, met wie ze toentertijd samenwoonde. Het was haar eerste kennismaking met 'de Doopsgezinden'. En het was een goeie. Voor Jannie was het een soort tweede thuisgevoel. Iedereen was heel aardig en de saamhorigheid was groot. Vanuit haarzelf heeft ze niet heel veel behoefte aan gesprekken. Maar tijdens die weekenden had ze het ene gesprek na het andere. Met mensen in alle soorten en maten, kleuren en smaken. Afgewisseld met heerlijke wandelingen naar de zee. "Want dat is daar op Dopersduin ook helemaal goed. Je kunt er jezelf zijn."

Dat eerste weekend smaakte naar meer. Dus een paar weken later was ze er weer.

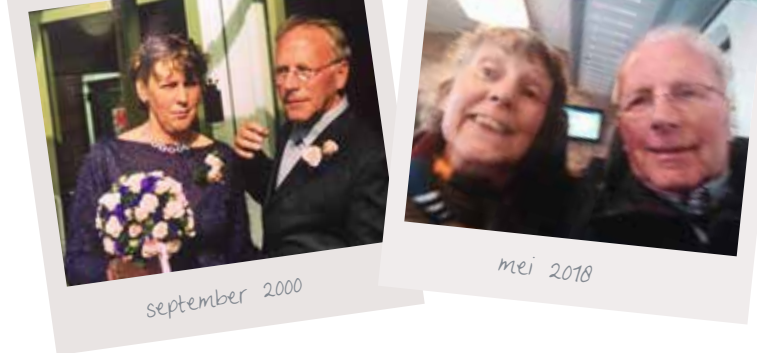
Janny was niet op zoek naar een man, maar ze wist wel dat Goos en Hubert ook alleenstaand waren. Hubert en zij hielpen vaak tegelijkertijd een handje met het corvee; vergezeld van koetjes en kalfjes, samen het bestek af drogen. En het was vrij vlot dat Goos 'toevallig' naast haar kwam zitten tijdens de avondmaaltijd. (Enigszins aangemoedigd doordat hij Hubert als rivaal zag; zo bleek achteraf.) Zij en Goos wisselden hun levensverhaal uit. Het ging over Goos die al 2 keer weduwnaar was en net een verbroken relatie achter de rug had. En over Janny, die door omstandigheden niet meer kon werken. Al gauw bleek dat ze veel overeenkomsten hadden. Zo volgden ze op dat moment beide een cursus theologie.

Goos zag zijn kans schoon en vroeg tussen neus en lippen door haar telefoonnummer, om eens wat uit te wisselen over de cursus. Janny gaf het meteen. "En dat zei wel wat. Goos voelde meteen heel vertrouwd. Als een zielsverwant." Zondag liep Goos met haar mee naar de bus en zwaaide.

Janny had nooit zo veel met mannen. Maar op de vrijdag dat Goos' vrijwilligersweek erop zat dacht ze wel aan hem. En prompt ging de telefoon. "Zou dat 'm zijn?" Jazeker. Hij zou haar wel graag nog eens willen zien. Bijvoorbeeld tijdens een dienst in de Domkerk in Utrecht. Zo gezegd, zo gedaan.

Het was wel een beetje dichtbij, maar eigenlijk ook wel goed.

Janny probeerde nog wat afstand te bewaren door haar jas tussen hen in te leggen, maar Goos pakte die resoluut op en kwam op de stoel naast haar zitten. Het was wel een beetje dichtbij, maar eigenlijk ook wel goed.

Janny ging een dagje naar Goos in Wolvega en Goos een dagje naar Janny in Breukelen. Al gauw werden de dagjes weekenden en in 2000 trouwden ze; na de rouw, nu een trouwfeest.

De beginperiode van hun relatie was voor zus Willie niet altijd even makkelijk. Ze zag het al vrij snel gebeuren dat Janny richting Wolvega zou vertrekken. Ze gunde het Janny ontzettend, maar aan de andere kant woonden ze al zo lang gezellig samen. Dat was voor hen beide soms wel verdrietig. Maar het is goed gekomen; Willie heeft het ontzettend naar haar zin in Breukelen en over en weer gaan ze vaak bij elkaar op bezoek.

Janny heeft veel warme herinnering aan de gesprekken met Goos, 's avonds op het terras bij Dopersduin. Ze praatten over van alles; lachten om de grapjes

van Goos en lieten ook de meer ernstige onderwerpen langskomen. Dat huis aan de Oorsprongweg blijft voor hen een goede plek waar ze nog erg graag komen. Dat hun gezamenlijk oorsprong daar ook ligt, maakt het nog een tikkeltje extra bijzonder. Janny hoopt van harte dat dit unieke huis nog lang blijft bestaan. Het is vooral de eenvoud die hen trekt. Ook de mix van jong en oud, alleenstaand en gezinnen voegt veel toe. Jarenlang kwamen ze tijdens de week van Oud&Nieuw. Maar sinds de gasten en de sfeer daar wat zijn 'verjongd' voelen ze zich meer op hun plek tijdens een zomerweek. Natuurlijk zijn er altijd wat verschuivingen in de soorten gasten tijdens de verschillende vakantieweken. Maar ze hoopt van harte dat ook in de toekomst alle leeftijden er tot hun recht blijven komen en het er naar hun zin hebben; een huis voor jong en oud.

ZAKDOEKJES IN HET ZAND

Er was eens een Wandelaar. De Wandelaar wandelt. Elke dag. Misschien niet de hele dag, maar wel veel. En lang. En ver. En de Wandelaar wandelt niet zomaar ergens, nee, zeker niet. De Wandelaar wandelt altijd in de uitgestrekte, donkere bossen van de duinen in Schoorl. Of, als de Wandelaar echt stevig doorstapt, dan ook wel eens helemaal naar het Vogelmeer, ver voorbij de bossen. En soms, als de lucht strakblauw is en de vroege vogels fluiten, dan wandelt de Wandelaar zelfs tot aan het strand, bij de zee. En dan nog verder, met zijn voeten in de golven, nat zand tussen zijn Wandeltenen. En steeds als de Wandelaar wandelt, door de duinen en de bossen vindt hij natte zakdoekjes. Op het pad, op de trappen, in de struikjes naast het pad...in de verte. Witte zakdoekjes, verfrommeld en opgepropt. Nat gehuild

en vol gesnoten. Zo maar weggegooid, op de grond gevallen, of... Eerst ergerde de Wandelaar zich: 'He, verdorie, die stomme mensen! Wel wandelen en dingen roepen over 'oh, die prachtige natuur, en oh! Wat een hééerlijk bos zeg'... en ondertussen gooien ze gewoon hun troep op de grond! Heeft hun moeder ze niet beter opgevoed, heeft hun vader ze niks geleerd over vervuiling? Foei!' Na een tijdje sloeg de ergernis van de Wandelaar om in daadkracht. En de Wandelaar ging nooit meer van huis zonder een vuilniszak en een grijper. Kilometer na kilometer plukte hij de witte proppen vol tranen en snot van het pad, tussen de dennenappels vandaan, uit de struiken. Vuilniszakken vol sleepte hij het bos uit, elke dag weer. En het begon de Wandelaar op te vallen dat hij eigenlijk alleen maar witte proppen zakdoek tegen kwam. Nooit

bijvoorbeeld friteszakjes, ijsstokjes, snoeppapiertjes, plastic tasjes of ander vuilnis. Raar eigenlijk, dacht de Wandelaar. Waar zouden ze al dat andere spul laten dan? En hij begon nog beter op te letten. Onder struiken keek hij en hoog in de bomen, achter bankjes en zelfs in kuilen. Maar nee. Het enige dat er lag in het bos, in de duinen... waren witte zakdoekjes. Verfrommeld en opgepropt. Nat gehuild en vol gesnoten. Wonderlijk.

Op een dag zag de Wandelaar een klein jongetje. Het jongetje liep net als de Wandelaar van zakdoek naar zakdoek, maar hij raapte ze niet op. Integendeel. Hij hurkte bij iedere zakdoek en prikte er voorzichtig in met een takje. Soms keerde hij de zakdoek om, soms probeerde hij hem uit te spreiden. Het jongetje keek ernstig en geconcentreerd. Soms schudde hij zijn kleine blonde bolletje. Soms prevelde hij wat, met bezorgde blik: 'Wat is er toch aan de hand, hoe komt dit toch?'

'Zeg,' zei de Wandelaar. 'Zeg, jongetje, wat zit jij daar eigenlijk te doen bij die zakdoek, met je stokje? Wat zit je daar te prevelen?' 'Oh,' zei het knulletje en keek op. 'Goedemorgen meneer de Wandelaar. Wat heeft u daar in uw vuilniszak?' 'Nou, vuilnis natuurlijk. Niet te geloven wat mensen allemaal achterlaten

tegenwoordig in bos en duin! Neem nou die zakdoek waar jij in zit te prikken! Ga eens aan de kant?' En de Wandelaar haalde de grijpstok onder zijn arm vandaan. 'Oh!' sprong het knaapje op, 'Bedoelt u dat ú al die zakdoeken weghaalt steeds? Waarom doet u dat toch, waarom? Begrijpt u dan niet dat ze hem zo onmogelijk kan vinden? En hoe moet het dan met de liefde?' De Wandelaar deed een stapje naar achter, zo was hij van slag. 'Hoe bedoel je? Ik ruim gewoon andermans rommel op, zoals het hoort! Netjes! Natuur enzo!'

'Ja, ja,' riep het jongetje: 'natuur, dat is één ding! Maar hoe moet het dan met de liefde, hé? Hoe moet het ooit goed komen met de liefde?' 'Ik begrijp niet wat je bedoelt,' mopperde de Wandelaar, 'werkelijk!' En het jongetje zuchtte diep en moedeloos: 'Grote mensen, ze weten ook

niks, verschrikkelijk is het...' En hij plantte zijn kleine beentjes stevig in het zand en keek de Wandelaar streng aan: 'Weet je dan niet van wie die zakdoeken zijn?'

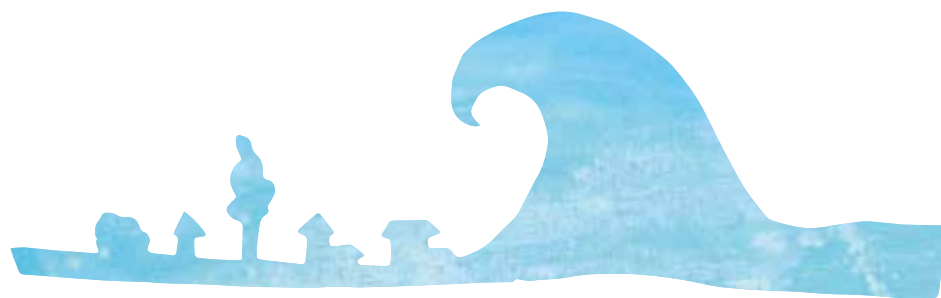

Die zijn hoogstpersoonlijk vol gehuild door de jonkvrouw van Catrijp!' De Wandelaar keek het kind verbijsterd aan: 'ik woon hier toch al een hele tijd, al sinds mijn pensioen, maar ik heb echt geen idee over wie je het hebt. Nog nooit hoorde ik van een jonkvrouw in Schoorl, laat staan in bos en duin.' 'Mijn oma weet het, die komt hier al heel lang, op Dopersduin. Er was eens,' begon het jongetje, 'er was eens een jonkvrouw van Catrijp. Ze was zo verschrikkelijk mooi, dat de jongens van heinde en verre naar Catrijp togen, gewoon om een glimp van haar op te vangen. Prachtig was ze. Betoverend mooi. De meidenmarkt draaide alleen om haar. Zelfs de burggraaf van Eenigenburg wilde met haar trouwen. Maar de jonkvrouw van Catrijp had haar hart allang verloren. Ze was verliefd op Gijs, een boerenknecht uit

de Pettemerpolder. Een reus van een man, groot en sterk en breed en had ik al gezegd dat hij heel sterk was? En groot natuurlijk. Een reus. Twee, drie, misschien wel vier meter. Gigantisch was hij. En ook al had de jonkvrouw een 'Noordhollands onderstel' zoals dat heet, in zijn armen voelde ze zich altijd licht als een veertje, rank als een twijgje. Och ja, zij hield van haar Gijs.

De burggraaf van Eenigenburg echter, die hield niet van Gijs. En hij hield vooral niet van niet zijn zin krijgen. Dus toen de jonkvrouw weigerde hem te trouwen omdat zij al van

haar Gijs hield, bedacht hij een snood plan. Midden in de nacht, bij volle maan, juist toen het hevig stormde en waaide, liet hij zijn mannen de oude zeedijk doorsteken. Brullend stortte de zee de polder in, alles wegvagend wat ze tegen kwam op haar verwoestende weg. De jonkvrouw was vast en zeker weggespoeld en jammerlijk verdronken als haar Gijs haar niet over zijn brede schouder had geslingerd en dwars door de woedende golven naar hoger gelegen land was gewaad. Maar net toen hij haar voorzichtig van zijn hand liet afstappen op het natte zand van de Catrijper Zandheuvel...

kwam er een laatste, heftige, torenhoge golf die zich met oorverdovend geraas op de arme Gijs stortte en hem voor haar jonkvrouwelijke ogen wegspoelde...kolkend, golvend, woedend, waaierend, draaiend...ze zag nog net zijn grote brede sterke arm... en dat was dat. Dat was het laatste dat er van Gijs werd gezien.

En sinds die tijd zwerft de jonkvrouw door bos en duin. Iedere nacht. Zij zoekt haar Gijs. Aangespoeld, verdronken, slapend, verloren of toch gered misschien? Zij zoekt en zoekt. En ondertussen huilt ze. Zakdoeken vol. En die zakdoeken, vol gesnotterd, nat gehuild, laat ze vallen waar ze loopt. Een beetje als

De Wandelaar keek hem na. De Wandelaar draaide zich om. En zorgvuldig, met grote tederheid, legde hij zakdoek na vol gehuilde zakdoek terug waar hij ze gevonden had. En voortaan, als hij wandelde door bos en duin, volgde hij het spoor van zakdoeken, het spoor van een verloren liefde.

de stenen van Kleinduimpje. Zodat ze weet waar ze is, waar ze al geweest is, waar ze nog heen moet. Zodat ze niet in kringetjes rondloopt...op zoek naar haar eeuwige Gijs. En jij, jij raapt doodleuk die zakdoeken op! Kun je wel? Hoe krijgt de liefde ooit een kans? Hoe komen we dan ooit bij 'en ze leefden nog lang en gelukkig? Hé? Kun je wel?' En het jongetje keerde zich om en rende het Klimduin af.

'HOE GOED IS HET, HOE HEERLIJK, IN GEMEENSCHAP BIJEEN TE WONEN!' PSALM 133

Een beetje aan het eind van het boek met 150 psalmen worden er ineens veertien pelgrimliederen genoemd. Ze zijn best kort, zeker als je het vergelijkt met de psalm 119 ervoor, die twee keer zo lang is als alle pelgrimliederen bij elkaar! Dat is vast makkelijker

te onthouden onderweg! Psalmen zijn machtige liederen en van alle tijden, als je ze van tijd tot tijd wat opfrist. Ze zijn te mooi om ze ongelezen in oude taal te laten verstoffen. Zo is er een versie van psalm 55 van Huub van der Lubbe. Een echte psalm! Golvend van heftig naar verstillend, tussen hoop en wanhoop, tussen woede en berusting. Soms radeloos en eenzaam, soms vol vertrouwen in de aanwezigheid van de Eeuwige. Alleen of

warm en geborgen in de aanwezigheid van familie, van gelijkgezinden.

Zo zijn psalmen. Stuk voor stuk spiegeltjes van de ziel. Spiegels, dus we kunnen onszelf er in zien. Met ons plezier en verlangen. Soms met een groot vraagteken in onze blik, dan weer met boos samengeknepen wenkbrauwen. Het zijn liederen voor het leven. Ze gaan met je mee, als motto, of als levenswijsheden. Peptalk waarmee je jezelf of anderen toespreekt als het even niet wil. En zo is het dus ook met pelgrimliederen voor onderweg. Angst voor het onbekende, eenzaamheid in onherbergzaamheid, gevaar dat op de loer ligt in vijandig gebied. 'Ik kijk omhoog, waar is hulp?' zingt een lied. De Eeuwige luistert, ik ben niet

alleen. Hij gaat met me mee. Zelfs als ik slaap onderweg dan houdt hij een oogje in het zeil! Een soort 'ik voel de winden Gods vandaag', vandaag hijsch(!) ik het zeil.' Een oude Doopsgezinde psalm. Ook voor onderweg, maar dan niet tussen rotsen en zandwoestijn maar lekker Hollands met golven en zee. Voor ons een vertrouwde en vijandige wereld, uitdaging en troost.

En tussen al die alenige liedjes staat er ineens een lofzang op de gezelligheid, over verbondenheid en samen zijn! Deze tekst stond boven de deur van het kabouterkerkje in Winterswijk waar ik dominee was. Een eerbiedwaardige oude kabouter uit 1711, met een rode muts als dak. Een heel mooie binnenkomer voor

een kerkje, want daar komen mensen samen om het goed hebben. Je leert er van elkaars verhalen. Je krijgt er troost, bemoediging en de warmte van anderen die daar zijn. En merkwaardig genoeg borrelt precies hetzelfde ook in jezelf op. Je deelt verhalen en de troost en bemoediging is wederzijds.

Best logisch, zo'n lied over verbondenheid bij de gezangen voor onderweg. Dan juist wordt het je immers het duidelijkst hoe belangrijk anderen zijn. Onderweg heb je veel tijd om na te denken over thuis, over je dagelijkse leven. Daarom ook zijn er zoveel boeken met liederen en verhalen over onderweg. Mensen vertellen elkaar hun levensverhaal vaak zo eerlijk en diep als ze het thuis niet zouden durven, al lopend, of 's avonds in een herberg. Daar, waar thuis extra

gevoeld wordt. Daarom maak je juist dan voor elkaar een huis dat meer is dan een plek, dan een gebouw. Je bouwt voor elkaar en samen met elkaar een huis van verhalen, met van binnen een tapijt van troost en stevige houten stoelen van vertrouwen. Misschien een beetje gekke beeldspraak. Maar beeldspraak verfraait een verhaal, maakt een lied mooi. In het psalmlied 133 wordt samenzijn beschreven als olie op je hoofd, druipend op je baard en je jas. Samenzijn als liters shampoo als je je weken niet kon wassen of terugkomt van een AKC-kamp. Zo samenzijn is als dauw op de Hermon. Zegen die de Eeuwige geeft. Zeg maar: Samenzijn is zo fris als corvee om zeven uur, zo vertrouwd als het ruisen van de zee bij Camperduin en troostrijk als de heldere bel van het kerkje in de stille schemering als de avond valt.

GATEWAY TO FREEDOM

Het duin, gewoon zand. Het is maar gewoon zand en aarde en bos. Maar dat is het hem juist, het is zo simpel. Het is natuur, of toch niet? Alles wordt tegenwoordig natuur genoemd als er geen stad staat. Maar wat maakt dan dat ik graag naar déze natuur kom?

Laatst heb ik daar nog een diepgaand gesprek over gehad met een vriend van mij. Hij vroeg zich af waarom ik zo graag in Nederland (dus op Dopersduin) blijf om mijn vakantie te vieren; het antwoord was simpel: er is nog zoveel dat ik niet ken. Waarom een ander land gaan verkennen als Ik mijn eigen “achtertuin” niet eens ken? Daarvan was hij stil.

Dat is niet de enige reden dat ik hier graag kom, maar van de andere reden zou hij alleen maar raar opkijken. De

eigenlijke reden waarom ik steeds weer terugkom naar deze intussen toch redelijk vertrouwde plek, is de vrijheid. En dan niet de vrijheid om zelf te kiezen hoe ik mijn vakantie invul, nee. Ik bedoel de échte vrijheid. Om dit uit te leggen moet ik even een kleinigheidje erbij zeggen. Ik ben een heel grote piratenfan, en dan niet het voortdurende plunderen, roven en stelen, nee geheel niet. Ik ben een grote fan van hun ideeën. Zij waren het niet eens met hun koning en gingen ervandoor. Gewoon zo, het grote geluk opzoekend over de zeeën en meren van deze wereld varen. Dat is echte vrijheid.

Zo, nu terug naar het onderwerp. Als je hier in de duinen loopt, door de bossen, over het strand, of gewoon op de uitkijktoren staat, de wind in je haren, de wereld aan je voeten, dat voelt vrij. Dan zijn er altijd mensen die zeggen: “Echte vrijheid stierf uit toen de globalisering op gang kwam,” maar daar ben ik het niet mee eens.

Echte vrijheid is er nog steeds, we zijn gewoon niet meer in staat om deze vrijheid voor de rest van ons leven vast te houden. Maar als mensen zeggen dat die vrijheid niet bestaat, zijn ze gewoon te lui om die vrijheid te gaan achtervolgen. Dus, zo lang de duinen nog bij Dopersduin liggen kom ik hier ook graag weer, want deze plek is niet alleen rustgevend, in balans, vriendelijk en altijd met open deur, nee, deze plek is veel meer. Het is een “gateway to freedom”.

GEEN SPELT TUSSEN TE KRIJGEN

Een kookrubriek, waarin onze koks ons op de hoogte houden van de nieuwste trends in de keuken van Dopersduin.

Hier is een recept van Joris Schildknecht. Check voor meer recepten en inspirerende filmpjes zijn website:

www.thevegetablechef.nl

Dit recept is onderdeel van de workshop **Vegan Cooking** door **The Vegetable Chef** en **Koken met Kennis**

VEGAN SILKEN TOFU CHOCOLADE MOUSSE

Bereidingstijd: 15 minuten

Afkoelen: 1 uur

INGREDIËNTEN

125 g pure chocolade, in stukjes
200 g silken tofu
75 ml aguafaba (dit is het kookvocht van kikkererwten uit blik)
100 gr kristalsuiker
100 g blauwe bessen
1 tl cacao poeder

BEREIDING

- Smelt de chocolade au bain marie
- Pureer de silken tofu in een keukenmachine of met een staafmixer tot een mousse.
- Mix (standmixer of een handmixer) de aguafaba schuimig en voeg langzaam, al mixende
- de kristalsuiker toe. Blijf mixen tot een stevig, op eiwitschuim lijkend schuim ontstaat.
- Spatel de chocolade door de silken tofumousse. Schep er het aguafabaschuim door en
- verdeel over glazen of kommetjes. Laat de mousse opstijven in de koeling.
- Serveer met blauwe bessen en zeef er een beetje cacao poeder over.

REST-TIP
Maak van de kikkererwten uit het blik een lekkere hummus of salade.

In De Tijd Van Rik Wagenaar

CORVEE IN DE JAREN ZEVENTIG

Mijn oudste herinneringen aan Schoorl gaan terug tot een Hemelvaartsweek in 1969, toen wij met het hele gezin in het Doopsgezind Broederschapshuis logeerden. Waarschijnlijk ben ik er wel eerder geweest, maar dan alleen een dagje, in een week dat mijn oma en opa, Leendert en Nel Knipscheer uit Groningen, de gastenleiding hadden. In 1969 waren we er voor het eerst een hele week. Het is bijna niet voor te stellen, maar 50 jaar geleden waren gezinnen met kinderen beneden 3 jaar niet welkom. Die kleintjes waren te lawaaiig; en omdat ik twee jongere broertjes had, duurde het tot mijn 9e jaar voor wij naar Schoorl mochten. Gelukkig kende mijn moeder het huis uit haar eigen jeugd, en zette zij door. Er volgden nog vele vakanties, waarin mijn broertjes en ik opgroeiden tot tieners, en we ons voorzichtig losmaakten van onze ouders. Elk jaar keken we er naar uit: gelukkige tijden waar ik warme herinneringen aan bewaar.

Schoorl was in de jaren '70 een heel ander huis dan nu, met geheimzinnige regels en gewoonten die je als kind niet allemaal doorgrondde. Er waren geen vrijwilligers zoals nu, maar wel vrijwilligerstaken: er was een vlaggenist, die elke ochtend de vlag moest hijsen, en een lampenist, die elke avond de lampen op het terrein moest aandoen. Ook werd er uit de gasten een organist gevraagd (vaak mijn vader) en een bibliothecaris, die na de avondmaaltijd, rechts in het halletje van de kerk de bibliotheek beheerde. Gasten konden daar voor een dubbeltje per dag een boek lenen.

Het allerbelangrijkst was echter wel het corvee. Per tafel was één vrijwilliger nodig, voor een hele dag: 's morgens en 's avonds de broodmaaltijd, tussen de middag warm. Alleen wie corvee had mocht bij de keukenluiken komen, op de plek van de huidige deur. Als er veel gasten waren stond daar juffrouw Hupkes, de directrice, het verkeer te regelen om te voorkomen dat er volle schalen of kannen koffie over de vloer zouden gaan. Het corvee haalde ook melk of karnemelk, maar alleen voor kleine kinderen. Als je boven de 12 jaar melk wilde, moest je een melkbon inleveren: een rood, beduimd stukje karton met een stempel van het Broederschapshuis. Je kon die voor een kwartje

Als er veel gasten waren stond daar juffrouw Hupkes

kopen in het winkeltje, links van de huidige deur van de afwaskeuken.

Om corvee te mogen doen moest je minimaal 15 jaar zijn. Een kwartier voor de maaltijd moest je dan aantreden om de tafels te dekken. Borden en bestek stonden klaar in twee doorgeefkasten links en rechts in de eetzaal, met daarin voor iedere tafel een plank; het eten kwam via de luiken. Ik zie mezelf nog voor het eerst met een zware kan hete thee naar 'mijn' tafel lopen: wat voelde je je groot als dat zonder knoeien was gelukt!

Als corveeër had je een speciale stoel aan het hoofd van je tafel, met tussen de poten twee dwarslatjes. Daarop paste een afwasteiltje, waarin aan het eind van de maaltijd de vuile vaat werd verzameld. Ongebruikt serviesgoed of bestek gingen echter netjes terug in de doorgeefkast. Mijn broer en ik stelden er dan ook een heimelijk genoegen in om onze borden na de maaltijd zó

schoon te likken, dat ze met de ongebruikte borden weer terug de kast in gingen. Mijn broer, die meer durfde dan ik en bovendien beter kon likken, is het meer dan eens gelukt...

Was er eenmaal afgeruimd, dan volgde er nog een apart ritueel: als om strijd wedijverden de gasten met elkaar wie het eerst zijn tafel weer op orde had. De tafel moest worden afgenomen met een sopdoekje, en als corveeër moest je dat doekje dan ook zo snel mogelijk zien te bemachtigen. Daarna volgden een tafelkleed, een bloemetje en een asbak. Niet zelden werden daarbij plantjes bij de burens weggegrist of tafelkleden van andere tafels verstoppt. De tafel die het kunststukje als eerste klaar had, trommelde (soms tot ongenoegen van de gastenleiding) luid op het tafelblad, ten teken dat ze hadden gewonnen. Daarbij vergeleken zijn de huidige afruimkarren toch wel een beetje saai....

Rik Wagenaar is misschien wel dé Doopsgezinde Broeder van het huis. Als welbekende gast, vrijwilliger, voorzitter van 'de Vrienden' en bestuurslid van Dopersduin heeft hij alle kanten van het huis gezien, ervaren en besproken. Zijn liefde en betrokkenheid voor het 'Schoorlse' is hem van kinds af aan door zijn ouders en grootouders met de paplepel ingegoten.

September 1973. Leendert en Nel Knipscheer in hun laatste jaar als gastenleiding, met kleinzoon Rik Wagenaar

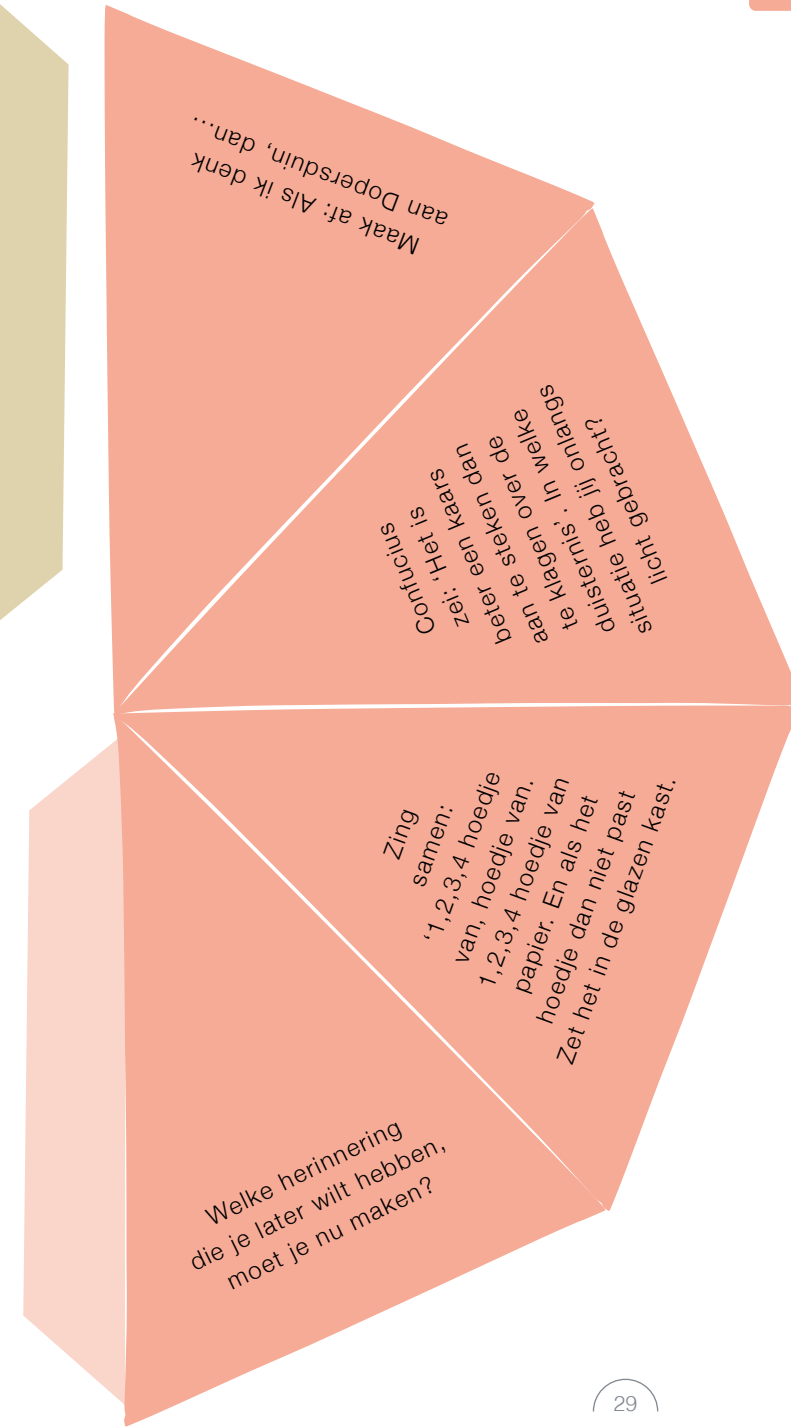
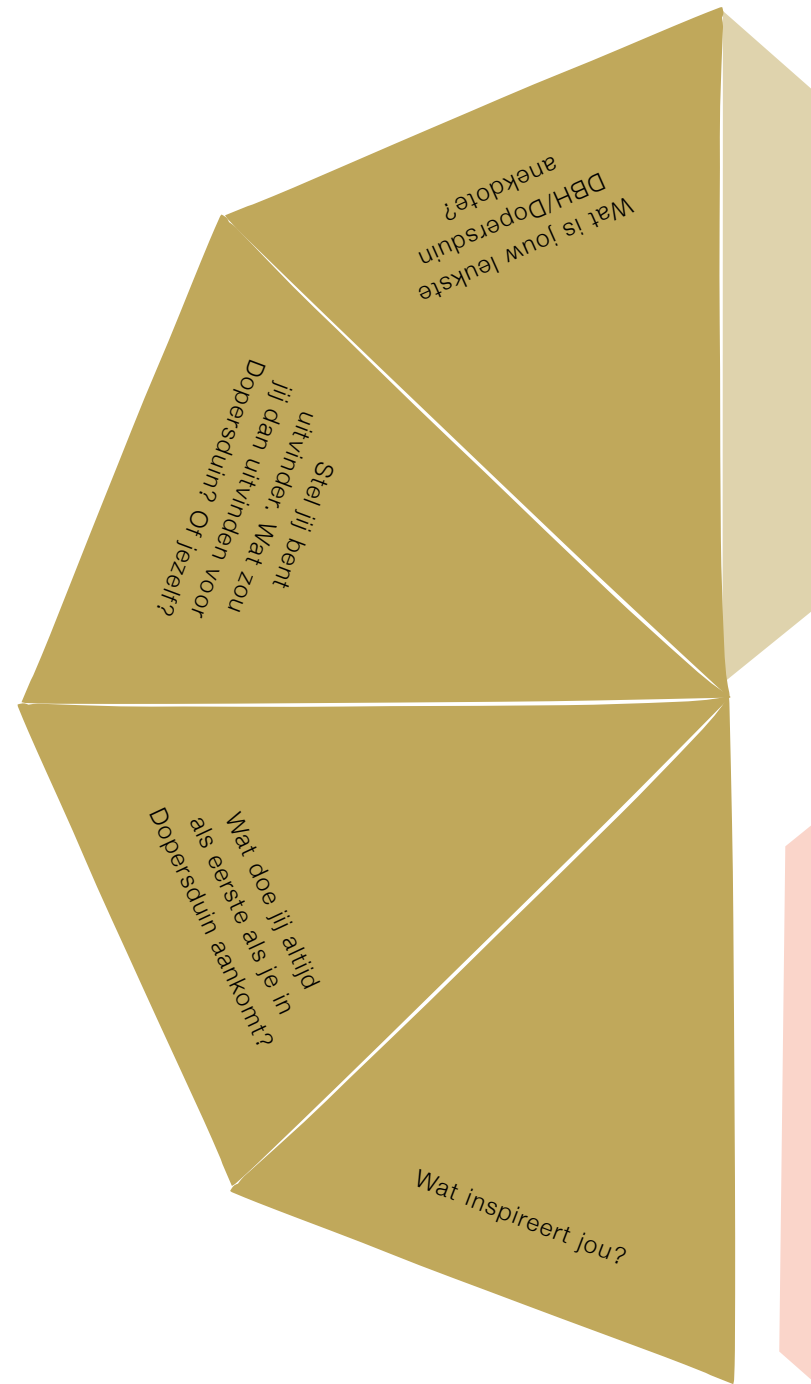
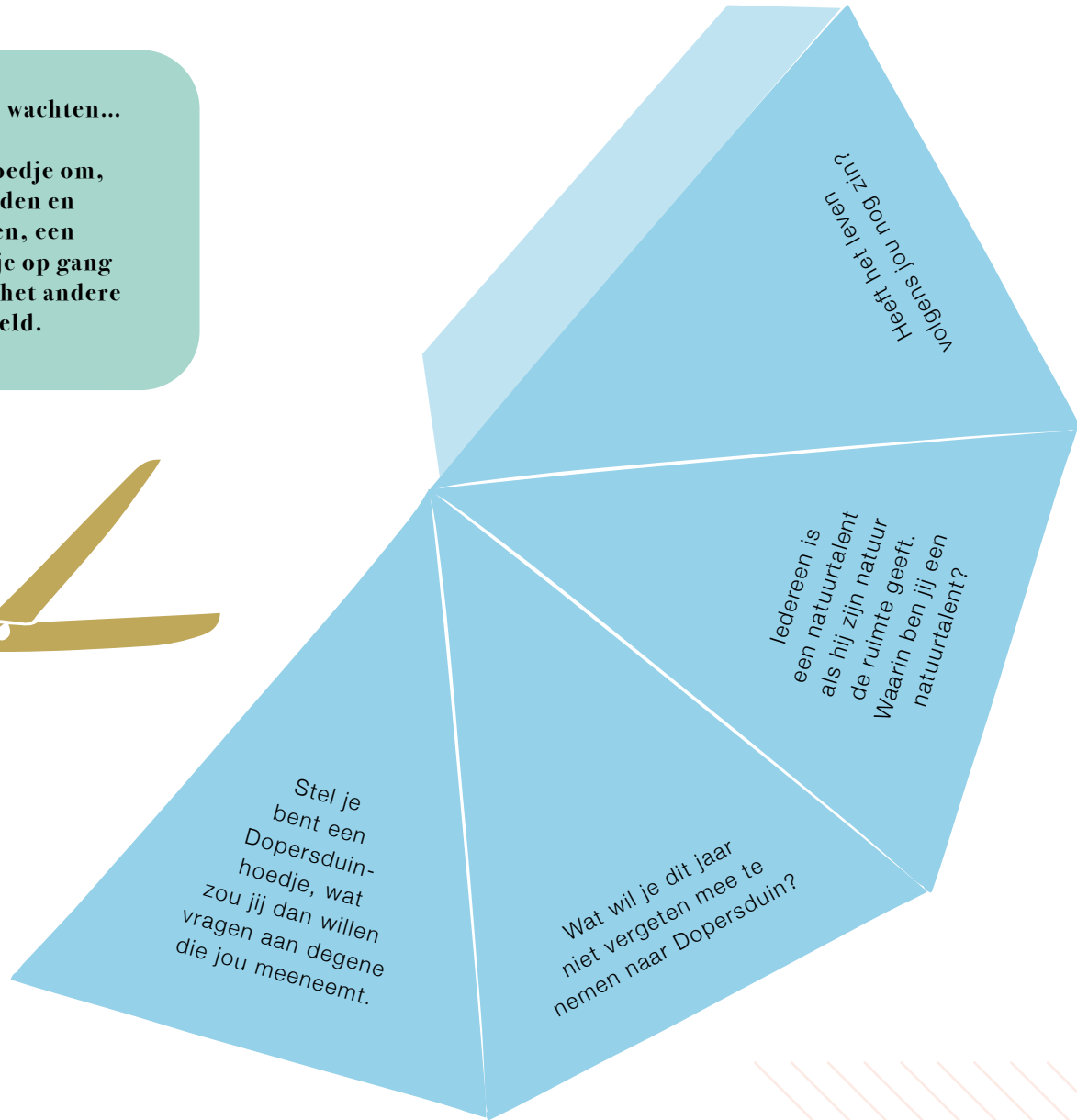

HOEDJE VAN PAPIER

De soep laat op zich wachten...

Een knip- en plakhoedje om, met je mond vol tanden en om woorden verlegen, een verrassend gesprekje op gang te brengen, want al het andere is al gezegd en gedeeld.

DOE MIJ MAAR JOUW DROMEN

GEEN ZIN IN HET OCHTENDGEBED

Het zij zo, ik ben nu eenmaal anders gebakken en dat mag er ook zijn.

Voor mij heeft de morgenstond geen goud in de mond. Opstaan blijft het vervelendste moment van de dag. Ik behoor namelijk tot de 15-25% van de bevolking die, omgeven door klokken, wekkers en andere indringende ‘sociale’ tijdgevers, iedere ochtend weer een gevecht levert met een lekker warm bed.

Nee, als avondmens heb ik het niet altijd makkelijk in het leven. Dat is me niet aangeleerd of heeft mijn voorkeur maar is ‘genetisch bepaald’, volgens wetenschappelijk onderzoek. Ik ben niet lui of heb voor deze levensstijl gekozen maar ik word tot op heden vooral verkeerd begrepen. Doordat roosters en werktijden hoofdzakelijk zijn toegespitst op vroege vogels, heb ik vaak last van een ‘dagelijkse jetlag’. Toen de huiskoe nog op tijd gemolken moest worden, snapte ik het. Maar nu, in onze verstedelijkte samenleving, is het je reinste dwingelandij om het hele land voor zonsopgang het bed uit te jagen.

Tijdens vrije dagen en vakanties eigen ik me de avond weer toe. Je zult mij op Dopersduin dus nooit voor negenen aan de ontbijttafel treffen.

Veelal moet ik me alsnog haasten om op een holletje de laatste boterhammen en een vers geperst sapje aan het ontbijtbuffet te scoren.

Laat me gewoon iets later uit bed komen en je hebt veel meer aan mij. Geef me de gelegenheid om de dag rustig, op m’n gemakje te beginnen. En die gemiste uurtjes? Die haal ik ’s avonds graag met je in, om als hekkensluis in de stilte van de nacht richting mijn bed te schuifelen alwaar ik tegen de hoeksteen van slaaphuis 3 aanloop, waarop een prachtige, krachtige tekst van Huub Oosterhuis om even bij stil te staan. Ik kan er niet omheen want ook voor mij is er morgen weer licht. Zachtjes neuriënd schuif ik tussen de lakens en trek een been bij ...

DE ZWARTE RAAF

Het was de mist die als eerste kwam. Ineens, uit het niets waren we omgeven door mistbanken, dikke mist. Je kon geen bootlengte ver kijken. Ik stond bij de boeg, en kon de kapitein nog maar net zien. Horen kon ik hem wel nog: *spoed je, jij verdorven mormel, de mast in! Ga uitkijken naar het einde van de mistbank! Aye aye kapitein.* Dus ik klom naar het kraaiennest.

Ik pak de verrekijker die hier boven hangt. Ik zie alleen maar grijze massa, en dat terwijl de mist hier een stuk dunner is. Plotseling zie ik iets, verdomd dichtbij ook. Het lijkt wel een vlag! Een donkerrode vlag, met een zwarte raaf. Waar ken ik die vlag toch van? Het is de Zwarte Raaf!!! Een Schip uit oude legendes en verhalen, een schip waarmee kleine kinderen bang worden gemaakt, scheepsjongens worden bedreigd als ze iets fout hebben gedaan en waar oude zeebonken griezelverhalen over vertellen. Het is een mythe...

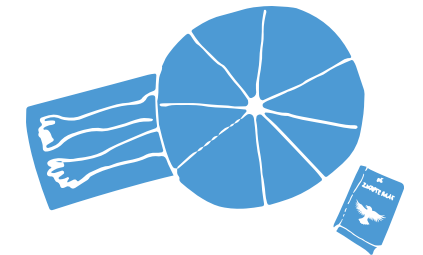
Het duurt even voor het tot mij doordringt, maar dan slaat de realiteit binnen. *Zwarte Raaf op bakboord!!!* Het moment dat ik dat geroepen heb zie ik al de eerste flits, een harde knal volgt, daarna het geluid van splinterend hout, dan weer, flits, knal, hout kapot. Daar tussendoor

hoor ik ook de kapitein orders schreeuwen, *Maak de stuurboord kanonnen gereed als je niet wilt sterven!!!* Ik laat me snel via de talie naar beneden zakken. Mijn handen beginnen ervan te branden, zo snel ga ik. Beneden aangekomen zie ik alleen nog flitsen, hoor pistoolschoten en zie enterhaken op mij afkomen. Ineens is er een felle flits recht voor mijn ogen. Wanneer ik weer iets kan zien, staat ineens een man voor me. Hij heeft een donkerrode mantel aan met een zwarte kap diep over zijn hoofd getrokken. Zijn halve gezicht is daardoor bedekt. Links van mij rent de eerste officier met getrokken zwaard op hem af. Zonder te kijken pakt de man een van zijn vier pistolen, richt en schiet. Ik zie uit mijn ooghoek de eerste officier dood neervallen. Dan kijkt de man mij recht in de ogen. Hij heeft, anders dan je zou verwachten, vriendelijke

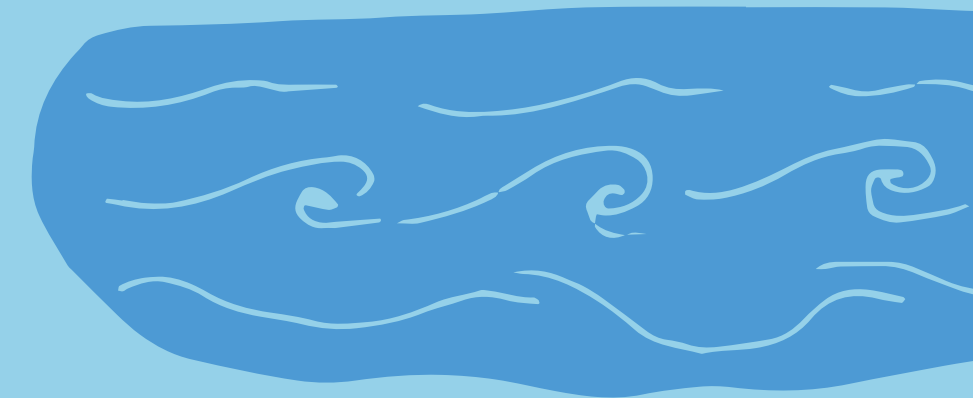

ogen, blauwgrijs van kleur. Hij glimlacht naar mij, draait zich om en loopt terug naar zijn eigen schip. Nu pas zie ik ook de zwarte raaf op de achterkant van zijn mantel. Het enige dat ik hem nog hoor zeggen is: *Blaas ze maar op.* Dan volgt een kanonschot, recht in het buskruitmagazijn. De kapitein roept nog ledereen van boord! maar het is al te laat. Voordat ik ook maar drie stappen in de richting van de reling heb gezet, is er een oorverdovende knal. Ik word in het water geslingerd, weg van het licht, weg van het geluid, weg van het gevecht.

Het volgende dat ik me herinner is het gekrijs van meeuwen in mijn oren. Het gevoel van warm zand onder mij, en het geluid van de golven die op het strand slaan.

Ik ben een van de weinigen die kan zeggen: *Ik heb de Zwarte Raaf overleefd.*

DRIELUIK VERLIEFD OP DOPERSDUIN

DEEL 2 Annemarie & Pieter

Annemarie Kat werkt in het speciaal onderwijs en geeft daarnaast workshops en cursussen in stembelijding en mindfulness voor kinderen. Vijf jaar geleden vroeg Wieteke haar, n.a.v. een interview in Doopsgezind.nl, of ze gastenleiding in Schoorl wilde zijn. Ze werd gekoppeld aan Gertie Blauwendraad en sindsdien zijn ze als gastenleiding-duo vaste prik in de zomerweken. Annemarie is 21 jaar lang in allerlei vormen betrokken geweest bij de AKC. Dat heeft een enorme bodem gelegd voor hoe ze door haar leven stroomt. Hier lees je in vogelvlucht hoe zij en Pieter stap voor stap dichterbij elkaar kwamen. “Het was voor ons een verkenningstocht over geloven en toelaten.”

Opa, oma, alle kinderen en kleinkinderen; iedereen mocht een weekend mee. Dat was voor Annemarie de eerste kennismaking met Dopersduin. Wat een gezelligheid! Al die kamertjes naast elkaar. Het huis gaf en geeft haar een enorm thuis-gevoel. Ze heeft nooit hoeven wennen op Dopersduin. Het is de eenvoud die haar trekt. Nu nog en toen ook al.

Pieter ontmoette ze tijdens haar eerste week als gastenleiding. “Hij was een aanwezig mens. Hij viel me op.” Als doorgewinterde Schoorlganger, na zo’n 15 zomers vrijwilligeren, was de vriendelijke gemoedelijkheid van het huis hem helemaal eigen. Een dagelijkse ‘even een knuffel’ voor Annemarie hoorde daar gewoon bij.

Een klein groots moment was tijdens het kunstproject. Gasten en vrijwilligers hadden onder leiding van Pieter een

groot schilderij gemaakt. Hun ziel en zaligheid was erin verwerkt. In Pieter zijn omgeving was kort ervoor iemand overleden. Hij wilde het kunstwerk afronden door er een grote zwarte mensfiguur overheen te schilderen. ‘Maar het hoeft niet’, zei Annemarie. ‘Maar de kunstenaar beslist’, zei Pieter. De spanning was te snijden. Omstanders hielden hun adem in. De vogels hingen stil in de lucht. Het ruisen van de blaadjes ging op pauze... Hij liet het schilderij zoals het was en kocht daarna in het dorp een vlindertje van klei. Zijn eerste cadeautje voor haar. Ze hadden elkaar in het vizier.

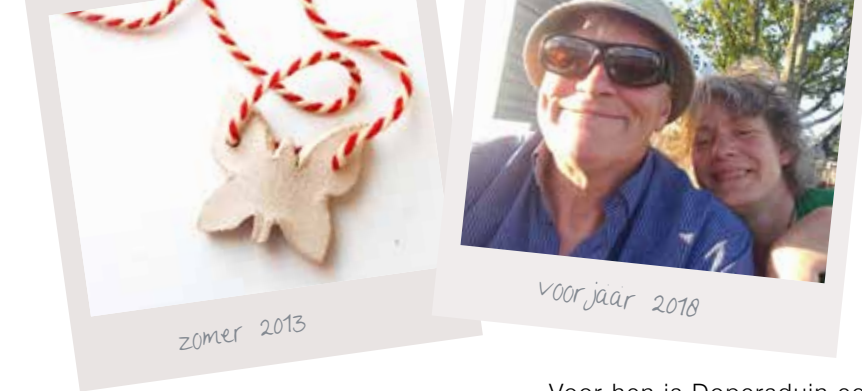
Een half jaar later voer Annemarie van Ameland naar Holwerd toen Pieter haar belde: ‘Kom langs.’, ‘Ik heb geen tijd.’, ‘Ik ga koffie zetten.’ En dus zat Annemarie even later bij Pieter aan de keukentafel.

De zomer erna bevonden ze zich samen op het strand. Het was avond. En stikdonker. Vooral de terugreis op de fiets door de donkere duinen. ‘Zie je eigenlijk wel iets,’ vroeg Annemarie. ‘Pak m’n arm maar. Ik zie het wél.’ Hij gaf zijn vertrouwen.

Verderop in die week stormde Annemarie de kamer van Gertie binnen en stortte zich op haar bed. ‘Ik ben zooo verliefd!’ Ze wist niet meer hoe ze het moest hebben.

Het was op de laatste dag van die tweede keer zomerweek 3. ‘Ga je mee naar het strand?’ ‘Ik durf niet.’ Dus gingen ze naar het strand. Het zomerse zeewater haalde het laatste stukje afstand uit de lucht, en al zwemmend, bewegend zoals het zachte dansen van walvissen, tastten ze elkaar af. Terug op het droge zoende hij haar. Het was aan.

zwemmend,
bewegend,
zoals het
zachte
dansen van
walvissen

Voor hen is Dopersduin een levendige en warme plek waar ze samen ieder jaar terugkomen. Annemarie als gastenleiding en Pieter als vrijwilliger. Ze hebben beide hun eigen invulling, maar in de voorbereiding speelt Pieter ook een grote rol. Ze vindt het belangrijk dat Pieter er is tijdens ‘haar’ gastenleiding week. ‘Dat is heel belangrijk. Hij is belangrijk voor mij. We zijn belangrijk voor elkaar.’

Ze hoopt dat Dopersduin een plek is waar de liefde voelbaar mag blijven en waar de eenvoud behouden blijft. Waar mensen hun plek kunnen vinden. Wie je ook bent. “Ook als je voor het eerst op Dopersduin komt wordt je ontvangen. Je wordt niet bedolven onder aandacht. Maar er is een bedding, waar ook een plek voor jou is. Je mag er zijn.”

SPEURTOCHT

Speurtocht van de meiden uit de Meiweek voor de kids van de zomerweken.

- 1) **Waar zorgen de gele balken voor?**
A) Versiering
T) Stevigheid
C) Om vogels af te schrikken
- 2) **Hoeveel spelers staan er officieel in een volleybalteam in het veld?**
P) 6 spelers
E) 11 spelers
G) 8 spelers
- 3) **Zoek de boom met het vogelhuisje. Wat voor boom is dit?**
D) beukenboom
S) berk
K) eik
- 4) **Wat stond er eerst op de plek van het houten huisje?**
N) een fietsenhok
E) een composthoop
R) een trampoline
- 5) **Welke kleur zitzak is er nooit geweest?**
E) rood
X) blauw
B) groen
- 6) **Zoek het boek: 'eigenwijs' Hoeveel bladzijdennummers heeft het?**
M) 101
E) 91
F) 222
- 7) **Hoeveel kg mag er maximaal op de trampoline?**
K) 78 kg
P) 150 kg
I) 100 kg
- 8) **Hoeveel vieringen zijn er per dag in de kerk?**
L) 0
M) 1
E) 2
- 9) **Welke naam heeft kamer 12?**
U) Barsingerhorn
D) Zaandam
C) Beverwijk
- 10) **Hoeveel witte stenen zie je?**
V) 31
E) 19
H) 21

Schrijf de letters van de door jou gekozen antwoorden op. Samen vormen ze een woord, tenminste, als je ze een beetje door elkaar husselt. Als je zeker weet wat het goede antwoord is, ga dan naar de receptie en laat het antwoord zien. Wie weet heb je gelijk en krijg je een prijs!

NUMMER 8 UIT DE SCHOORLBUNDEL

Bleibet hier und wachet mit mir

Wat er ook gebeurt, blijf bij me deze nacht. We doen het samen om nooit meer alleen te zijn. Het is niet alleen een mantra, het voelt als een warme deken. Het voelt als dat moment dat er een tinteling door je heen gaat. Een koude bries die net niet meer lekker voelt. Dat moment dat je je sloffen aan wil doen, een dekentje zoekt of net iets dichtert tegen je buurman (m/v) aankruipt. Over dat moment gaat het. Voor dat moment is dit lied.

Wachet und betet Wachet und betet

Wacht, ga nergens heen. Blijf hier, we doen het samen en samen wachten we op het moment dat het licht wordt. Ooit stond ik op een berg in Boedapest naar een gitarist te luisteren. Hij zag mij niet,

maar ik hem wel. Toen hij mij ontwaarde stopte hij even en keek me doordringend aan. Hij zei dat hij het duister wegspeelde. 'Het is nooit zo donker dat je het niet weer licht kan spelen.' We waren daar even samen. Het was warm en het voelde als een warme deken. Samen wachten, samen luisteren, samen bidden.

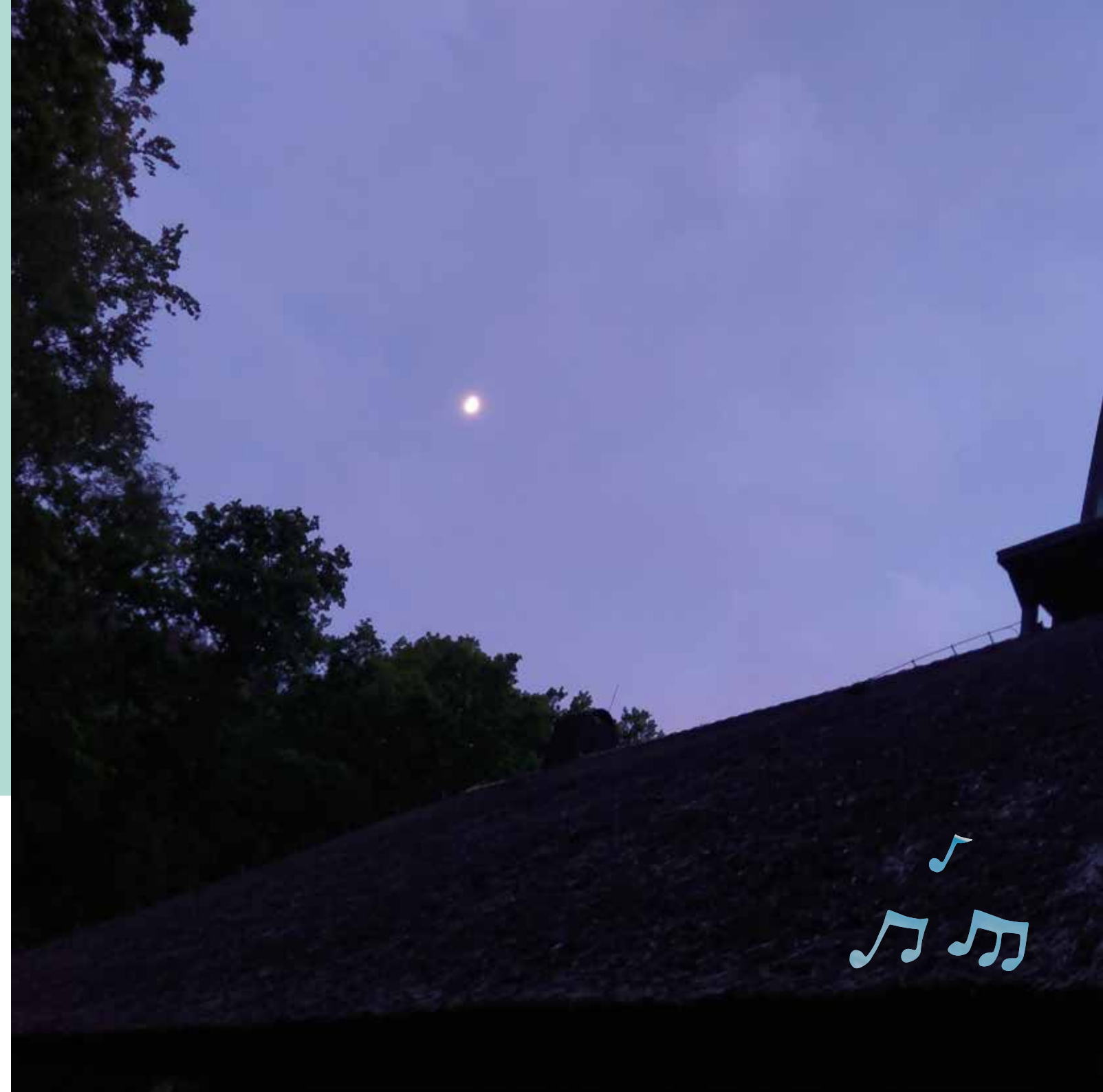
Bleibet hier und wachet mit mir

Als ik naar het kerkje loop voel ik even die kou, het duister. Even besef ik dat ik alleen ben. Even besef ik dat je niet altijd samen bent. De tinteling, het ritselen van de bladeren. De geluiden van de nacht. Ik trek mijn schouders op tegen de kou en kijk zoekend rond. Ik zoek naar een deken. Ik zoek naar een moment van samen. Ik wil even dicht tegen iemand aankruipen. En dan is er altijd wel iemand. Dan zijn er altijd

die eerste klanken en die magische woorden: nummer 8 uit de Schoorlbundel.

Wachet und betet Wachet und betet

Even is dit alles wat ik zoek. Even is er niks anders en heb ik niets verder nodig. Het is de deken. Het is de warmte. Het is dat moment dat je je beseft dat je eigenlijk alles hebt wat je nodig hebt. Het is samen, nooit echt alleen. Het is het moment van diepste bezinning en tijd voor jezelf. Het is eigenlijk dat moment dat je helemaal alleen bent en het moment dat je weet dat je nooit alleen bent tegelijkertijd. Dit is samen. Je wacht samen, je zingt samen, je blijft samen, je lacht samen en je huilt samen. Je bidt samen, je bent samen. Ook als je helemaal alleen bent in de donkere nacht.

EEN (BUITENSCHOORLSE) VRIJWILLIGER

Anton Mons

Toen in 2000 een zonnig, warm Pinksterweekend zich aandiende en de dochters van slechts twee en 5 maanden oud bleek gaven van een makkelijke natuur, bleek een reservering in Schoorl zo gemaakt. Sindsdien is Anton Mons niet meer weg te denken van Dopersduin. Wat voorzichtig begon met een te overzien, lang weekend, mondde uit in een reeks jaarlijks terugkerende reserveringen tot op de dag van vandaag.

Eerst genietend als gast maar allengs zich ook ontpoppend als vrijwilliger, op z'n geheel eigen wijze. Je treft Anton niet aan op de reguliere vrijwilligerslijst, dat is niet zijn ding. Nee, Anton is onopvallend aanwezig. Anton kun je vragen als klusser, om de boel te verbouwen of als 'nachtwacht' om op tijd het huis schoon te vegen en hem uit z'n bed te bellen als er

nood aan de man is. Dat is Anton ten voeten uit.

Voor Anton is vrijwilligerswerk een vanzelfsprekendheid, een tweede natuur of eigenlijk meer een 'lifestyle'. Toen hij nog als leraar bouwtechniek/decaan verbonden was aan een VMBO-school liet hij zich 's nachts al van z'n bed lichten als lid van de vrijwillige brandweer (25 jaar) en heeft bij menig evenement op het dorp als EHBO-er (46 jaar) de nodige pleisters geplakt.

Inmiddels verleent hij al meer dan dertig jaar hand- en spandiensten als vrijwilliger bij Delta Psychiatrisch Centrum in Poortugaal. Wat ooit begon door een oproepje in het lokale kerkblad, 'mensen gezocht die patiënten voor de zondagsdienst naar de kapel willen brengen', groeide uit tot een bijna dagelijkse onverminderde inzet voor mensen die langere tijd op Delta verblijven.

Spijt heeft hij er nooit van gehad, integendeel. "Ik ben er door gegroeid als mens, heb er veel van geleerd ook", vertelt Anton. Wellicht vond hij zijn inspiratie in de bijbel, 'Wat gij aan de minste van mijn broeders hebt gedaan...'. Om zich meteen te verontschuldigen: "Niet dat ik denk dat dit de minste mensen zijn hoor!"

Anton heeft een klik met de patiënten. "Een opleiding heb ik er niet voor, maar met gezond verstand kom je al een eind". Waar familieleden soms met een boog om hun naaste heenliepen, werd het contact dat hij met de patiënten had steeds nauwer. Hij leerde hen kennen, en zij leerden hem kennen. Eerst waren er de busjes, waarmee hij als chauffeur tweewekelijks uitstapjes maakte. Later werd het een tourbus waarmee maandelijkse tochten werden gereden. Ook langere reizen

werden gemaakt; een paar dagen naar de Veluwe, of een Rijnreisje van een aantal dagen. Anton was altijd van de partij. Wat het thuisfront ervan vindt? "Ik deed dit werk al voordat ik jou leerde kennen, dus het is nooit een punt van discussie geweest", verzekert hij.

Anton heeft een klik met de patiënten.

Met sommige cliënten had hij intensiever contact. Een soort 'maatjesproject' avant la lettre. Samen boodschappen doen, naar een wedstrijd van Feyenoord, bootjes kijken op de Maas, naar de huisarts óf even de fietsen in Schoorl ophalen. Tot twee keer toe beleefde hij het overlijden van zo'n nauw contact, wat er behoorlijk inhakte. "Dan had je een paar uur eerder nog samen koffie gedronken en kwam opeens een telefoontje dat hij plots was overleden. Dat is echt heftig."

Aan stoppen denkt Anton nog lang niet. "Zolang mijn gezondheid het toelaat, ga ik hiermee door. Voor een 'lintje' doe ik het niet, die heb ik al. Maar het is dankbaar werk en dat is voor mij genoeg."

GEEN ZIN IN HET OCHTENDGEBED

Ah, het heldere geluid van de bel, mijn goede God,
 Dat geklingel dat door de kom van de duinen weerkaatst wordt,
 Die bel die tot diep in mijn dromen doordringt,
 die spoken verjaagt en dromen doet verwaaien,
 de bel die naar me reikt en lokt en lonkt,
 die met draden van helder geluid de dag wekt,
 die mijn bestaan verankert in het leven van hier en nu,
 van bewust in het leven staan. Die bel die mij terugroept naar het leven van alledag,
 Naar ochtendritueel en koffie bij het ontbijt,
 Naar afwas en vege en mensen om te ontmoeten.
 Naar vogeltjes die zingen en de zon die door de gordijnen piept,
 Naar lange wandelingen en wie weet het strand ...

Die bel, en goede God, ik doe mijn ogen open, haartje voor haartje...
 Ik voel mijn zachte lijf tussen lakens, warm en veilig, nog slaperig.
 Een hol, een plaats om te zijn en te blijven,
 om de nacht te weerstaan en dromen te beleven.
 En in de schemer tussen hier en nu en daar en toen
 Zweef ik dromend, zink ik sluimerend nog even weg ...

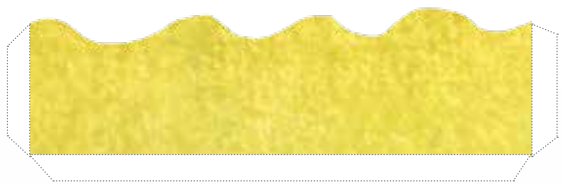
In lijf en leven, in liggen onder dekens, tot aan het koude puntje van mijn neus
 En terwijl verder en steeds verder het geklingel van de bel zachtjes wegsterft
 Draai ik mij nog eens om, God, en verwonder mij
 Over de zegen van ochtendsluimer in een warm bed,
 Over de zekerheid van altijd toch nog wel
 een boterham voor het ontbijt, ook als ik me verslaap
 over het wonder van straks zo maar weer een dag,
 onder jouw hemel, met jouw mensen.

Amen.

DOPERSDUIN IN JE BROEKZAK

Neem een lucifersdoosje van 5x7 cm.
Knip alle figuurtjes op deze pagina uit.
Plak ze in het doosje en voilà!

Tip: om lijmrestjes te voorkomen
gebruik je dubbelzijdig plakband.

DOOR DE BOMEN HET BOS

Bewustwordingswandeling

U bent in Schoorl, aan de voet van de allermooiste duinen van Nederland. U heeft uw wandelschoenen aan, en misschien een regenjas, of juist niet.

Loop. Loop het terrein af, links of rechts, dat maakt niet uit. Loop omhoog, de duinen in. Adem in. Adem uit. Kijk om, naar de wereld beneden u. De weidsheid achter de bomen. Een wereld vol mensen, nu even zonder u. Doe uw ogen dicht. Adem in. Adem uit. Loop. Loop tien minuten, of een kwartier.

Sta dan stil.

Draai langzaam om uw eigen as, terwijl u de bomen om u heen bekijkt.

Draai nog een rondje, en kies dan een boom, het maakt niet uit welke.

Loop naar die boom toe, terwijl u de boom goed in u opneemt. Vorm, blad/naald, kleur, hoogte, dikte...kijk naar de vertakkingen, de wortels. Hoe de boom staat, waar de boom staat.

Wat doet de wind?
Voel de bast van de boom, blad, takken.

Breng je gezicht heel dicht bij de boom. Kijk naar de bast, de scheuren, de krassen, de bobbel...de beestjes zelfs misschien.

Maak je de boom eigen, prent hem je in. Ieder facet, ieder stukje, tot je hem als het ware kan dromen.

Loop. Loop verder. Loop tot je eigenlijk best even wilt zitten.

Kijk om je heen en kies een boom, zo een die er uitnodigend uitziet.

Ga zitten, gewoon op de grond, met je rug stevig tegen de boom. Doe je ogen dicht en laat je lijf tegen de boom leunen. Wat voel je? Wat voel je in je voeten, je benen, je rug, je armen? Voel. Voel de boom, de grond, het leven. Luister. Luister met je ogen dicht. Wat hoor je? Luister, naar de stilte vol geluid, vol leven.

Doe na een minuut of tien je ogen weer open. Kijk naar de lucht. Wat zie je? Kijk gewoon maar even. Wolken, lucht, bladeren. Kijk je ogen uit.

Kijk dan, na een tijdje, naar beneden. Je buik, je benen, je voeten, de grond onder je voeten. Voel, luister, kijk. Ga staan. Kijk om je heen. Lucht, grond, horizon.

Loop. Loop naar huis.

DRIELUIK VERLIEFD OP DOPERSDUIN

DEEL 3 Geertje & Chris

Geertje is al lang en op veel verschillende manieren betrokken bij Dopersduin. Op dit moment werkt ze aan een jubileumboek voor Dopersduin en schrijft ze normaliter dit drieluik voor de *Schoolse Berichten*. Omdat ze pas is bevallen van hun tweede dochter, Nora (zusje van Marijn, 5); draaien we de rollen eens om en is zij de geïnterviewde.

Geertje haar eerste ontmoeting met Dopersduin was toen ze een jaar of 5 was, met haar ouders en zusje Nynke tijdens een zomerweek. Ze vond het superleuk, echt een feestje. Eén van de herinneringen die haar 't meest is bijgebleven is die aan het verhaaltje voor het slapengaan. Terwijl de zon achter de duinen verdween, liep ze in haar pyjama, samen

met de andere kinderen in de lichte schemer tussen de bomen naar het kleine gastenleidinghuisje, waar een verhaaltje werd voorgelezen. Dat was elke avond weer een magisch moment.

De eerste kennismaking met Chris in het najaar van 2006, was nog voor de eerste ontmoeting. Tijdens één van de 'moet jij ook niet eens aan de man' gesprekken, kwam Chris ter sprake: een nieuwe vrijwilliger die aan het werk was in het archief op zolder. Is dat niet wat voor jou? O ja, hij is wel wat kleiner dan jij bent. In eerste instantie ging Geertje haar hart nog niet sneller kloppen door dit beeld van een stoffige, korte man. De eerste ontmoeting vond plaats onder het genot van een sigaretje op de veranda naast de eetzaal. Chris vroeg terloops of Geertje ook bleef slapen. Maar dat was

niet het geval. Ze had geen tandenborstel bij zich, dus overnachten was überhaupt geen optie. Blijkbaar hing er ondertussen iets in de lucht, want tijdens de avondsluiting legde Chris een tandenborstel onder haar stoel. Was het gewoon een vriendelijke uitnodiging, of een dubbelzinnige hint? Geertje zou het niet te weten komen, want ze bleef alsnog niet slapen.

Dat was elke avond weer een magisch moment.

Na nog een paar korte ontmoetingen op Dopersduin spraken ze elkaar past 'echt' tijdens hun eerste date in Amsterdam. Daarna was het hek van de dam en was Geertje tot over haar oren verliefd. Eén van haar romantische herinneringen uit die eerste weken brengt haar terug naar een etentje in Groet, waarbij de ober minstens zes keer terug moest komen om te vragen of ze al een keuze hadden kunnen maken; maar daarvoor waren ze te diep in elkaar en het gesprek verwickeld.

Geertje en Chris komen nog heel regelmatig en heel graag op Dopersduin. Deze zomer zal dat voor het eerst met z'n vieren zijn. Ze vinden het heel fijn om het gevoel van Dopersduin door te geven. Als kind en puber was dat voor Geertje een gevoel van veel

vrijheid in een hele vertrouwde omgeving. Je kon er helemaal je eigen gang gaan met eerste biertjes en sigaretjes. En tegelijk werd er stiekem ook een beetje op je gelet. Tegenwoordig is Dopersduin voor Geertje een plek waar ze nieuwe energie krijgt. Vooral als ze iets kan doen als vrijwilliger of gastenleiding. Een plek om op adem te komen.

Wat betreft de toekomst ziet Geertje het zonnig in. Dat het huis al 85 jaar bestaat geeft hoop; het huis heeft bestaansrecht, dus zal vast nog lang blijven. Ze hoopt er in ieder geval nog lang aan te kunnen bijdragen en van te genieten. En te zijner tijd als bejaarde oma op het terras een kopje thee te drinken van de theekar die Marijn en Nora als vrijwilliger hebben klaargemaakt.

DOE MIJ MAAR EEN AVONDGEBED (om mee te nemen)

Er is een einde aan de dag, een begin van de nacht. En er is de schemer daartussen. Dat is niet eens een echte schemering, maar een gekozen moment van aandacht, een verglijden tussen licht en donker, tussen werken en inkeer. Dat kan vroeg of laat op de avond zijn, kort of lang duren.

Op Dopersduin valt het moment van aandacht om half tien, net als de viering in de vakantieweken.

We zitten dan, bij het licht van een kaars. Soms met zijn tweeën, soms alleen, soms met gasten die van allerlei gading en achtergrond dat moment van de dag met ons delen. We zijn stil, we zingen. We delen onze 'glimp

van God' van die dag: waar werd God zichtbaar voor jou vandaag? Dat kan in het grootse, in het eenvoudige, in het onverwachte, in het overrompelende, in het menselijke. In teleurstellingen of kleine wonderen, in dankbaarheid of... het maakt niet uit. God glimpt elke dag anders, en voor iedereen op een eigen manier. Zelfs als je niet in God gelooft, dan glimpt het leven zelf je tegemoet. Elke dag weer, als je er met aandacht naar kijkt.

We zingen 'Nada te turbe', altijd. Als overgang van de glimp van God, van het stilstaan bij onze dag en ons werken naar het gebed. We bidden in stilte, of hardop, net hoe ons hart ons ingeeft. En we zingen. En dan, dan staan

we zachtjes op, slaan het licht op in hart en ziel en blazen de kaars uit. En dan lopen we onder de stille sterrenhemel boven Dopersduin de nacht in. De dag is voorbij. En stil en vol verwondering maken we ons op voor een nieuwe.

Nu is dat op Dopersduin heel natuurlijk om tijd te nemen voor het avondgebed, voor stilstaan bij de dag, bij die glimp van God in je leven. Er zijn altijd al avondgebeden om half tien. En bovendien is dit zo'n huis waar het werken eindeloos is als je niet zelf de overgang naar de rust markeert. Dus ja, het voelt natuurlijk. Maar ook als je hier niet bent is er dat moment van schemering tussen dag en nacht. Vier het met ons. Neem het mee, vier het thuis, sta stil. Leef met aandacht. Wij staan stil, ook bij onze gemeenschap, ook bij jou.

Wees welkom!

Zo zou het bijvoorbeeld kunnen:

Ga zitten, ga even bewust zitten. Voel je voeten op de grond, de stoel onder je billen, je rug tegen de leuning, je handen in je schoot. Haal een paar keer bewust adem. Gewoon, om te landen. Om te zijn.

Steek een kaars aan, als teken van het Licht in deze wereld.
*Licht als teken van de flakkerende kwetsbaarheid van het leven,
leven dat tegelijkertijd verlicht en verwarmt
Licht waarin wij de wereld en de mensen zien
Licht waarin wij zichtbaar worden
Licht waarin wij ons gezien mogen weten.*

Zing. Neurie. Luister naar muziek.

Kijk naar dat flakkerende licht en laat je dag aan je voorbijgliden.
Wat ging er goed, wat ging er minder? Laat het zachtjes wegglijden, van je af.
Sluit je ogen en stel je open...
Als je je dag overdenkt, waar zag je vandaag dan een glimp van God?

Benoem dit, als je samen bent. Of fluister het anders gewoon stil in jezelf.

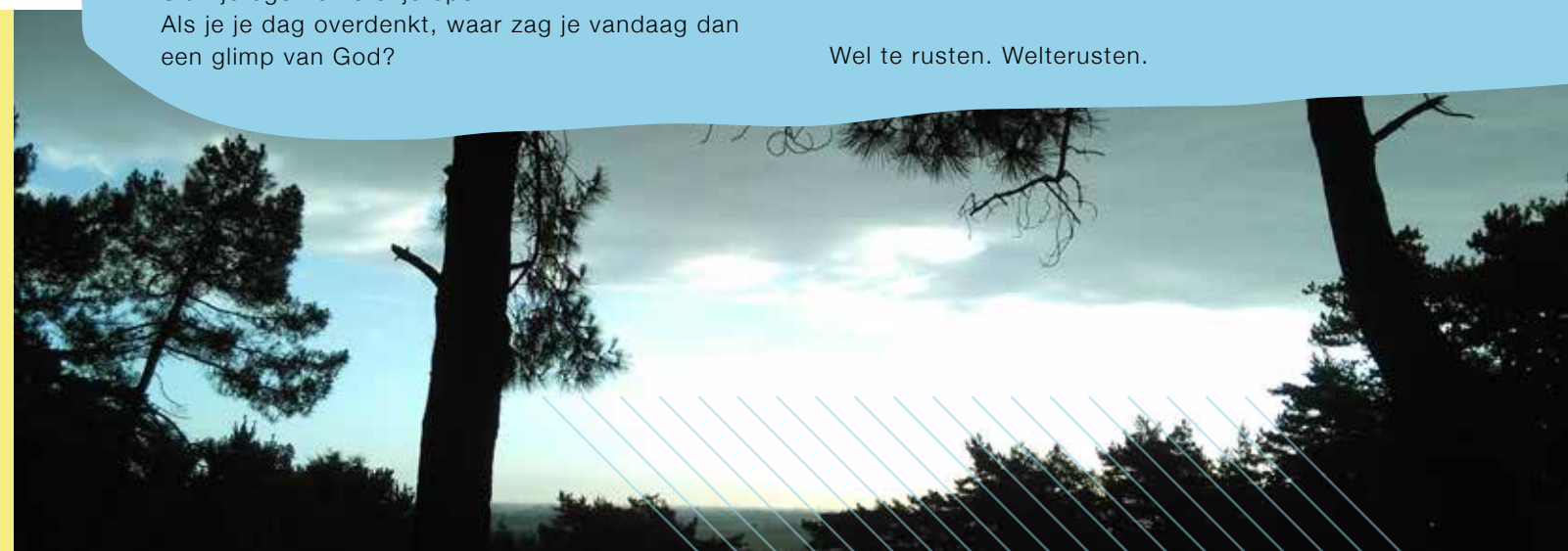
Zing. Zing zachtjes nada te turbe, of iets anders. Neurie, als je de woorden niet meer weet. Of luister gewoon naar de stilte.

Bid. Bid in stilte of hardop. Bid voor de mensen om je heen, voor het woeden van de wereld, voor alles wat gebroken is, bid om het helen van de pijn of gewoon om alles wat maar in je opkomt. Bid uit dankbaarheid, of uit verdriet en zorg. Het maakt niet uit. Bidden kan niet goed, niet kwaad. Bidden is.

En dan, als het amen zacht weerklank vindt, zing dan nog een laatste lied. Een slaapliedje zozegegd. Een afscheid van de dag, een welkom voor de nacht.

En blaas dan de kaars uit, voorzichtig, en koester het licht de lange nacht door in je hart, in je dromen.

Wel te rusten. Welterusten.

SSVS

Word Vriend van Dopersduin

want 'Vrienden' hebben hart voor de zaak en maken zich hard voor het wel en wee van Dopersduin. Zij dragen financieel bij aan 'de krenten in de pap', aan voorzieningen die uit eigen middelen van het huis niet mogelijk zijn. Daarnaast kunnen de 'Vrienden' bijdragen aan de interactie tussen gasten, directie en bestuur, en Dopersduin ondersteunen en versterken in waar het voor gaat en staat.

Aanmelding

- per e-mail: vrienden@dopersduin.nl
- per post: secr. Eddy v.d. End, p/a Zorgras 76, 3648 HW te Wilnis, o.v.v. naam en adres.
- maak jaarlijks een bedrag vanaf € 15,- over op IBAN NL14INGB0005079173, t.n.v. Stichting Steunfonds Vrienden van Schoorl te Wilnis, o.v.v. donatie 2018
- ontvang 2x per jaar de Schoolse Berichten

**Voor meer informatie
of het downloaden van een machtigingsformulier
zie www.dopersduin.nl (optie vrienden)**

Colofon

Oplage 500
Versijning 2x per jaar

Met medewerking van

Annelies Mons
Caroline Hogewoning
Kalle Brüsewitz
Geert Brüsewitz
Geertje Damstra

Gertjan Huisman
Janneke Timmerman
Jelien Veenstra
Joris Schildknecht
Kolja Winkler

Maaïke Boelhauer
Marinda van Hierden
Meiden van de meiweek
Rik Wagenaar
Wieteke van der Molen

Schoolse Berichten is een gezamenlijke uitgave van de SSVS en de groepsaccommodatie Dopersduin, een inspirerende omgeving voor vakanties, groepen, vergaderingen, schoolreisjes en B&B.

Dopersduin
Oorsprongweg 3
1871 HA Schoorl
072- 509 1274
www.dopersduin.nl
info@dopersduin.nl

Het Koninkrijk Gods zal verrassend dorps zijn
opgezet, en niet veel groter zijn dan Schoorl;
windstil weer; babbeltje maken; man rookt
pijp aan achterdeur, kijkt naar de lucht,
enzovoorts. Vrede, geen ruzie: er is al zoveel
narigheid in de wereld. Ik bedoel maar.

-G. Reve

uit: Op weg naar het einde, 1963

